בסוד שיח

שיחות סיוד

ההיבטים הביולוגיים של שילוב נשים במערך הלוחם

במסגרת י"א כרך 137 של כתב העת "הרפואה", מתפרסם מחקר שפיגינו המחלקת הנ"ל. הנושא נבדק עליידי חיל הרפואה, היחידה לפיזיולוגיה צבאית וסכון הלוי לפיתוח רפואי שיבא, תל השומר.

אני מביא כאן את סיכום המחקר וכראי שהקוראים יפסקו את זה שוב ושוב ללשכת הרפסכל המעריך כמה חיילות עלפני ציבור תלמידי ישיבות הסדר. זאת כאשר ברור שבשעת מבחן החיילות יסולקו סיד לעזרה.

וכך נאמר במסקנות:

"המשימות הצבאיות הוכנסו עליפי יכולתו של הגבר הממוצע. על החייל להיות מסוגל לשאת משקלים כבדים לפרופים גדולים, ולבצע משלות אחרות המצריכות כוח שריר וסיבולת גופנית. ברמה הגופנית הנדרלים בין המיגדרים אינם קטנים וכבראה בלתי משמעותיים, אך בהיבט הפיזיולוגי ברירא, לגברים יתרון עליפני הנשים בביצוע פעילות נושנית. מסה השריריים הגדול יותר, אחרי ריקמת השומן הנמוך יותר, רמת המוגלובין גבוהה יותר, תפוקת הלב הגבוהה יותר וכו' - מקנים לגברים יתרון בביצוע מאמצים עצמיים לפרקי זמן אוכים. אימון נפני נבון עשוי לשפר אומנם את יכולתן הנושנית של הנשים, אך לא לבטל לחלוטין את ההבדלים הביימיניים. היישו את ביצועיהם של נשים וגברים ברירות קפרצות ופיפוח תוך כדי נשיאת משא-גב ככל שמשקל משא הגב גדל, יכולת הביצוע פחתה בקצב מהיר יותר בנשים מאשר בגברים. כלומר: לביצוע אותן המשימות, נדרשו נשים להפקיע שיעור גבוה יותר מיכולתן המרבית לעומת הגברים ולכן התעייפו מהר יותר. הנשים בקבוצה אומנם חלפות מגב רים, אולם קיימת חפיפה לא מעטה ביכולות, ולכן יהיו נשים, בעיקר מקרב אלו שאורח חייהן לפני השירות היה פעיל, הן עפקו בספורט, שהישגיהן הנופגיים יהיו טובים מאשר של גברים ויוכלו לבצע משימות קשות ולתפקר בכדרים. עליפי הניסיון, בעיקר בצבא ארה"ב, ניתן לשלב נשים בפעילויות צבאיות המצריכות ביצוע מאמץ נופני, אך מרבר כרוך בשינוי נורמות ובדרך כלל אינו יכול להי תבצע בסטנדרט אחיד לשני המינים. לעתים דרוש תיכבון נוסף של המשימות, לדוגמא, קביעת עבודה בקבוצות או שינוי קצב הפעילות.

קצין בכיר לשעבר ביחידה ח"ר בצבא ארה"ב, שהוא תתף בוועדה שהוקמה מטעם הקונגרס האמריקני לבדיקת השתלבות נשים בצבא (1992) מעיד מניסיונו ומסיכום מחקרים שנעשו בו, כי מעט נשים מסוגלות לעמוד בדרישות הנופניות הנדרשות." עד כאן.

כזכור, בקיץ 1996, לאחר מאבק ארוך ובעקבות התע רבות בג"ץ, התקבלו 7 בנות לקורס טיס בחיל האוויר. אף לא אחת מהן הגיעה לקו הסיום. כל הבנות נפשטו לפי מדריאות טובות ולמרות זאת היה לפן קשה יותר. גם כאשר הורידו את הדרישות הנופניות ל־80 אחוז־מהנדרש - מהחניכים הבנים, הן עריין לא הצליחו לסיים את הקורס. לאחר מספר מחודי פרסים בהם השתתפו עשרות בנות, סיימה חניכה אחת את קורס הטיס. אין ספק כלל שבעת סלחמה החניכה הזאת לא תשולב בקרב, במיוחד אם תהיה נשואה, ואם ילדים. על מה הולך הכפי רבי־עז

"אין לט משהו שמתאים בשבילך"

כאשר זו היתה רק תלונה אחת, לא מצאתי לנכון לתת לכך פרסום, אלא שבאחרונה שמעתי יותר ויותר טענות בעניין זה ומן הראוי להתייחס לכך.

המדובר בצעירות רווקות מבנות עדות המזרח. כאשר הללו פונות למשרדי שידוכין המתמקצעים בציבור הדתי ומבקשות הצעות, הן נענות בדרך כלל באמירה ש"אין לנו משהו שמתאים בשבילך".

מדובר בצעירות דתיות בעלות השכלה ומבחים סד כים, שהתחנכו במוסדות הציונות הדתית. הן מבקשות להכיר צעירים רווקים גם מהעדה האשכנזית ובדרך של שרכנית הנמצאת מעברו השני של הקו מתברר כי הפונה היא "ספרדיה", מתוויל הגימנסיה והסתכה עד שבאה הר חייה הספיפית. ביקשתי מאחת הפונות אלי שתסכים להד דרות בשכה ועם פרופיל מלא של נתוני השכלה וכיו"ב, והיא סירבה ואפשר להבין אותה. הקבל מאר שכך הם פני הדברים, כמיוחר לנכח העובדה שמאות רבות - אם לא אלפים - של זוגות מעורבים הקימו בתים יפים מאר בדת תורת־ישראל. הבעייה הזאת בולטת ומוכרת בציבור הר רדי ולא האמנתי כי כך יינהג כמה משרדי שידוכין הפר נים לציבור הרת־לאומי.

למחרת הדצח של אליה קריבין ה"ד

היא באה מכפר ב"ד הפלשתיני הנמצא סעבר לכביש של הישוב קרומים בשומרון. לבושה בגדי עבייה מסור תיים, כשלימינה ולשמאלה צועדות ביתה ותבתה.

היא נבנסה למרפאה המקומית של קופת־חולים הד־ לליית חבוטה למיפול מסוי כאילו היתה ילידת קרומים. שמה מופיע במחשב קופ"ח והיא וביתה זכאיות לשרותי קופת המחלה לא. ניסמה ולא הלך.

בדרכן, היא והבילוות אליה, עברו את המאחז על־שם גלעד זר ואיש לא יידה לעברן אבנים וגם לא השמיע קריאות גנאי. וכל זאת יום לאחר הדצח של אליה קידר־ בין מחמש ובעוד דמו של גלעד זר ה"ד זועק מן האד מה.

היא יחידה שניאה לפלשתינאי ועברה לגור בכפר ג'ית, פיפר בפני עצמו, שיש בו כדי לשרוף את כל הפיר יום גם בראשו של יחודי סובלן, ולעומד שאינדפש כל פיה.

תארו לעצמכם מקרה דומה אבל הפוך, שיהודיה מק דומים עם ביתה חשתנתה באים לכפר ג'ית לקבל טיפול רפואי. ומי מה שהיה ברפאלה, זה כמף קטן. אם כל הלינצ'ים היה מתבצע בהן.

התבללים מב"צלם" ממשיכים עוד להמיף לנו מוסר וכ מהם האירופאים בהלוקם, מחפשים זוויות אחרת להמשיך את התערון המוסי.

ומביהן שהוכרכו את המאחז על־שם גלעד זר ה"ד מד ממיגם על אדמות פרטיות של משפחת זר) נשלח מכתן ברכה "לישר כוח" לשלושת המפרישם: מאיר עוזיאל, אב שלום קד ומשה שטיר, שבאו למאחז בממגרת ערב־יום־ בות המאורגנים עבור היישובים במקום.

ווזזי המזכמות להביא ליידיעת הקוראים, כי תושבי יש"ע צמאים לבידור טוב - ואין. האומנים פחדים לבוא, והם, ונעשבים, מתקשים לבאת את הבית שמרבי הבילוי והם יבשים, יבשים, יבשים. כל מי שיכול להרחם בתחום זה - ברבה על ראשו.

נגד כל כללי הדפאה

ביום ששי הבא, ס"ו תמוז, יחול יום ההילולא של רבי חיים בן עטר, הלא הוא בעל "אור החיים" הקדוש זצ"ל. לאורך כל השנה היו נהגים כל הצפרדים לישפה לשקר את קברי שעל רי החיים, אלא שכאן ואילה האינטרנאציונלי, רק האמיצים עך שים ושת, או אלה שיש להם רכב ממגן. הכהגים צופים אל תקבי מנקודת התב פית הממוכה לשער האפשרות ושם אשרים תולים ולוחרים מה"אור החיים" הקדוש על פרשת השבוע. יש להניח כי משפרת־ישראל תעשה ככל שלאל יריה לעשות, כרי לאבטח את הבביעים המבילים להר החיים ביום ששי וביום המיפי הבאים עליגו למהר. ביום ההילולא היו המונים שלים לציונו של בעל "אור החיים" ועל המשמרה המשרד לעיניני רחות לפרסם מראש ברבים את סרבי הנקעה לקבר, בלול בליל ששי.

בשנת התשנ"ם יבואו לאחר מציקה מנקעת של ספר "אור החיים" על התורה הוא מחלקת לפי שבעת ימי השבוע. והר מציקה מוסרות תורת חיים ר'לעיקש, לוברון. בפתוח של הספר קרנסרס שבתי אור החיים על המתבר ועל התעלת והליפר ב"אור החיים".

נתקלתי שם בפיפור המובר לי אישית, ובעל הישיפה, הרב א. הבר בנוש רן, מר בין תורה לחיירי שיכון משה"ב בירושלים.

וכך מובא הפיפור בקונטרס:

"יכון השקים לפרסם פיפור נורא ומפלא, לתעלה מדרך הטבע, שאירע פה בי רושלים עיה"ק בשנת תשנ"ח. והלפיר יהבם מובטח ומפורסם שכבו נעשה חילה ל"ע שמע בצער שרציאנים נתייפשר לעמבע ורוזשה לפחלתו. ותלפיר זהבם נפע לחוש הנה על צין הצפרייה של בעל "אור החיים" הקדוש אשר בפיהור הר החיים. שם הוא קיבל על עצמו ללמוד בספר "אור החיים". לא עבר זמן רב עד שבנו הבריא לגמרי ללא שום תרופה והוא בספר חשים.

"יחיד היום וחביב לאיבנו של ותלפיר יהבם שנהיה מעציבה, מאחרך אחד הפר בל ל"ע מפחלת הנשקר (פפרתי) הבללה נתפוחת עיניו לגמרי עד שלא יכל היה לראות מאומה רחל. ותלפיר יהבם ובל"ת מיד לביתו של האברך והביע לפניו לה שנהנה על הזיון הק של רבי חיים בן עטר זצוקללה"ה וכי צריך וקדש לבריכה לחיי חעלם הבא). ויקפם בער נפשי חביבו, שיאירו עיניו בפקדם, כרי שיוכל מכאן ולהבא ללמוד בל שבתן בספרי הק "אור החיים", וכראי הוא ואי צריך בר מוזו לחיזושן בדבר ישועה והחמים.

האברך פב לבו מלהאמין בדבריו, אולם אחרי הפצרות רבות בעגה למבקשי נעשן אתו יחר לשקם מבחת קדשי בני החיים. שם, שפך לבו כמים עד שעלן נפשו, שאיירע עיניו, כרי שיוכל ללמוד בספר "אור החיים".

"האברך הרבני חר לביתו ופרסם הפפר "אור החיים", ולנדהל השתוממותו הב חין כי כבר יכל לראות מעט מעט במהלך השיעה. למחרת ניפה־שבית הוא כבר יכל היה לראות יחר, וכך המשיך בבמהנתיבי כמה ימים, ובכל יום היו האחזות בחירות ומאירות יחר, עד שבעפקיו עיניו לגמרי בספר הפרס, ובכאיו הוא מעיד בל בין אנשים בימי־קדם־בפיהר עם מעבת "אור החיים".

משמעון הפיפור הזה מביחי אל הרב א. שפיא ה"אברך" בפיפור השני ושאלתי אותו האם אין הבזמנה קצת בפיפור, והוא חר בפני על כל אשר חיו אתעיים, כי הדיעות שנשפלו בו הקשה להאמין את מה שראו עיניהם. אם אינני טועה הפרופ סור כתב על הזיון כי מרובר בפקרה פלאי.

וכאן המקום להביא את הבמחת בעל "אור החיים" עצמו לכל מי שלומר בספרו חזה לשון קדשו:

"מבאר אנוכי תורה הקרושה, שקובל מסרני רבינו משה, הנברו בית הדר עשרי נותיך, בפירושי שם תשים ביטותיך, בפראה פקומות תן עיניך ויאירך רבני באור החיים, אז תשעע מאליקישמים, ברוב עושר ושמחת־חיים ברפות יחלו על ראשך, כאשר תשוחה גם נפשך."

ומחבר עליון הלפניו מרן הזיד"א־זצוק"ל:

הזיב ליל היה מלומר בנפים, ומבה נפלאות אחני השמגה שאירעו, הן בשדרו זי וגם אחרי שהירתו, הן לשראלל על עצמנו, הן לעשבע בשם הזיב ליל, ובימנו רפרים נפלאים. ומשפיעי שפי רבנן קריפי הבני המפרש, כי היה איש אלוקים קרוש, ולא נהנה מכבוד תורה, ולא קיבל הממה מהקהל, והשלך לנגב אריות הר שיל אשר שבשאר שם יום ולילה, חזה קרושי זי גדול, וחיו נשבעים כל אדם בו, הנשבע על שקר "חתו, ועד נפלאות שמעון."

ומי שיכול לאחרי הפרסום הזה, כפי שכתב עוד מאבין, שחזה שבעו בכל שנת שיעור בספר "אור החיים" הקדוש, כפי שכתב עוד מאבין, שחזה שבעו בכל שנת שיעור בספר זה.

בשאר חיפים חש ברע, עד שתרגיש כי הגיעה שעתו להשיב נשמתו לבוראה. מראים רמה עצמו שחזא נמצא בפי בשלום הפלחן חזא בשמך לבתריין של מפי לה, כשמסביבו בעבים המשתדלים חזא עתר המיגה לשלומו. וחגיע אב בית־דין ומשיבב בין שני חייבים האחר: האם אכן הגיעה שעתו של זה לישתר מהעולם - ומיד המשיך מרדע לא ניתן לו להמשיך בלימוד בלילות בשלום הזה, חיי לומר חזא "אור החיים" הקדוש בקבריות, חבה הניתן לו להמשיך בלימוד ספר קדוש זה. כיוצא מהמדבל, מקח את עיניו ורצה שחזא נמבא שוב בשלום הזה בבראשבה. אחר בשבועים נחזנו לו לראות את הרחק הבי ישראל מוסיפזכין ח"ק הלך בשלוה באשפים, מיר הבחין בו שחזא היה אחוז אבי־בית־דין שבעיבא בשאר אחיו שלומר בכל הפיר בה בפנא, ושפר על הבית שחזא שלנו בר. "האור החיים" מאיר בכל הפיר בה בפנא, ושפר על הבית שחזא שלנו בר. השקבל מהבעל־שבשב תלמידיו אחריו, כי הספר "אור החיים" תלו כתבב ברוח "הקודש".

חיע"א.

עורכת המוסף: נעמי גולן